Р Е Ш Е Н И Е
№ 41768

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 61 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **9110** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Т. Т. Я., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. Е, ет. 1, ап. 2, подадена чрез адв. К. Г. Х. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, кантора № 25, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003137/24.06.2026 г., издадена от П. П. П. на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е постановена при неспазване на установената от закона форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че актът не съдържа необходимите индивидуални фактически и правни мотиви по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като наказващият орган не е посочил коя точно от предвидените в чл. 175, ал. 1 от ЗДвП седем самостоятелни хипотези приема за осъществена. Изтъква се, че вмененото нарушение по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП не е сред основанията за прилагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, а квалификацията по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП е неприложима, тъй като същата изисква при пътнотранспортното произшествие да са пострадали хора, каквито обстоятелства по

делото нито се твърдят, нито са налице. Наред с това се релевират доводи, че деянието е осъществено при крайна необходимост по чл. 8 от ЗАНН във вр. с чл. 13 от НК с цел спешно транспортиране на домашен любимец в критично състояние до ветеринарна клиника, както и че мярката е несъразмерна по смисъла на чл. 6 от АПК. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените по делото разноски, включително адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят Т. Т. Я., редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР П. П. П. не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от 11.09.2026 г. чрез юрк. С. М., в които се излагат доводи за неоснователност на жалбата, претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.06.2026 г. около 18:25 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят Т. Т. Я. управлявал лек автомобил марка „Ф.“, модел „Д.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Т. Я.. На около 50 метра преди кръстовището с [улица]поради недостатъчен контрол реализирал пътнотранспортно произшествие (ПТП) със спрелия в колона отляво лек автомобил марка „Х.“, модел „С.“, с рег. [рег.номер на МПС] . След съприкосновението между автомобилите, водачът на лекия автомобил „Ф. Д.“ напуснал мястото на произшествието, като около 18:32 часа бил установен и спрян от контролните органи на [улица]след кръстовището с [улица]. При произшествието са нанесени единствено материални щети по моторните превозни средства, описани в Протокол за ПТП № 8041 от 23.06.2026 г., като при инцидента няма пострадали хора.

На 23.06.2026 г. от В. К. Д. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в присъствието на свидетеля П. Н. Н., срещу жалбоподателя е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 4747416, в който е посочено, че виновно са нарушени следните разпоредби:

1. Водачът не контролира ППС, което управлява – реализира ПТП, с което виновно е нарушил чл. 20, ал. 1 от ЗДвП;

2. Не остава на мястото на ПТП до пристигане на компетентните органи на МВР, с което виновно е нарушил чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП.

Със съставянето на акта на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП е иззето свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача №[ЕИК]. Срещу съставения АУАН от Т. Т. Я. е депозирано писмено възражение с рег. № 433200-78318/25.06.2026 г. по описа на ОПП – СДВР.

Въз основа на съставения АУАН е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003137/24.06.2026 г., издадена от П. П. П. на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП спрямо Т. Т. Я. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 07.07.2026 г., видно от приложената по делото разписка. Жалбата срещу нея е подадена на 21.07.2026 г. чрез административния орган до Административен съд – София-град под вх. № 25975/21.07.2026 г., въз основа на което е образувано настоящото съдебно производство.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и тези, представени от страните.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, от активно легитимирано лице с правен интерес от оспорването и срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган съобразно преследваната от закона цел.
Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи са посочени съответните структури в МВР, които осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата, измежду които в т. 1.3 е определена и Столична дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 2б, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които в т. 1 са определени държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Видно от приложената по делото Заповед № 513з-4393/21.04.2026 г. на директора на СДВР, издателят на оспорения акт П. П. П. е преназначен на изпълнителска длъжност полицейски инспектор VI степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оглед на изложеното оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в пределите на предоставените му материални и териториални правомощия, поради което не са налице основания за обявяването ѝ за нищожна.
Административният акт е издаден в предвидената в закона писмена форма, съдържа подпис на своя издател и формално посочва фактически и правни основания. В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК органът е събрал и преценил доказателствата по административната преписка, като не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.
Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство н водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа изчерпателно изброени състави на нарушения, при които законодателят допуска прилагане на принудителната административна мярка.

В конкретния случай нито едно от описаните деяния не съставлява надлежно установено материалноправно основание за налагане на мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП.

На първо място, нарушението по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП (липса на непрекъснат контрол над управляваното превозно средство) не попада сред посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП състави, нито за него законът предвижда наказание лишаване от право да се управлява МПС, поради което същото е ирелевантно за прилагането на процесната ПАМ.

На второ място, посочената като нарушена норма на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП вменява задължение за оставане на мястото на произшествието и изчакване на органите на МВР единствено в хипотезата, когато „при произшествието са пострадали хора“. От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че при настъпилото ПТП са причинени единствено материални щети по двата автомобила и няма пострадали лица. При липсата на пострадали хора съставът на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП е неприложим. Налице е несъответствие между описаната фактическа обстановка и сочената правна квалификация, което води до липса на надлежно установено материалноправно основание за прилагане на принудителната мярка.

На трето място, в оспорената заповед административният орган се е ограничил до общо позоваване на санкционната норма на чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, без да конкретизира коя точно от предвидените в нея седем самостоятелни точки/хипотези приема за осъществена. Усложнената препращаща конструкция на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП изисква прецизно подвеждане на фактите под съответната законова норма, за да се гарантира правото на защита на лицето и да се осигури възможност за съдебен контрол. Тази липса на конкретизация и несъответствие между фактите и материалния закон не може да бъде санирана в хода на съдебното производство и съставлява самостоятелно основание за незаконосъобразност на заповедта, без да е необходимо обсъждането на останалите доводи и възражения на страните. Дължима е отмяна на оспорения административен акт.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължат направените по делото разноски. От страна на жалбоподателя е направено своевременно искане за присъждане на разноски, като са представени доказателства за заплатена държавна такса в размер на 5,11 евро и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 евро съгласно договор за правна защита и съдействие. Ответникът е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК. Съдът намира възражението за неоснователно, тъй като договореният и заплатен размер съответства на минимума по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не е прекомерен с оглед правната и фактическа сложност на спора. Поради това Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер на 305,11 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III

отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003137/24.06.2026 г., издадена от П. П. П. – на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на Т. Т. Я., ЕГН: [ЕГН], е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Т. Т. Я., ЕГН: [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 305,11 евро (триста и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: